

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Orba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Míj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LOS NETS DELS ALMOGÁVERS.

RA 'l dissapte cap al tart, y després de haver parlat contra 'l *modus vivendi* alguns diputats conservadors y catalans, tals com en Bosch y Labrés y en Planas, en Romero Robledo que fins aquell instant havia estat neguitejant sobre 'l banch blau, s' alsa com mogut per un ressort, y trayent foch pels ulls y ensenyant las dents com si se 'ls volgués menjar, exclamà ab veu destemplada:

«Es intolerable que escudantse ab lo titol de amichs s' alsin aquí diputats ministerials y ab intransigencia ferós nos motejin de inconseqüents y 'ns combatin implacablement.

»Quan lo senyor ministre d' Estat vá prestarse á dividir en dos lo dictámen, tot va ser alegria y enhorabonas entre 'ls representants de Catalunya; pero ja que olvidant los favors rebuts, provoquéu are disidencias, teméu que no surti d' ellas alguna cosa grave per Catalunya.»

Aquesta amenaça imprudent va tréure de quici als diputats aludits que alsantse del banch van demanar la paraula; pero 'l president del Congrés que tenia la campaneta á las mans, vá agitarla y vá alsar la sessió.

Pero no s' havia esbravat prou encare 'l gall de Antequera, ja que sortint del saló de sessions y encaminantse al saló de conferencias rodejat dels amichs que 's contentan ab las piltrafas del presupuesto, que ell los hi llenza de tant en tant desde la taula, exclamava:

«Ja estich cansat de aquests demagogos de guant blanch. Si senyors, aquests proteccionistas me carregan molt. Ja no son los fabricants los que defensen la protecció sino quatre advocats, que no buscan sino la manera de ferse una reputació, per tenir més plets un cop se 'n tornin á la seva terra.»

Aquestas y otras frasses injuriosas y destempladas llansava ab véu alta l' home de las dents grossas contra 'ls representants de Catalunya que en compliment de un deber de conciencia, posavan un paréntesis al seu ministerialisme, per defenstar los interessos del país que representan.

Y com si la presència d' ells en las filas conservadoras li fés nosa, exclamá:

«¡Que se 'n vajan de una vegada allá hont vulgan y las sevas aficions los portin y que 'ns deixin en pau!»

Aixó passava cap al tart: los diputats que havian sigut objecte de tals injurias van anarsen á sopar y després van ficarse al llit. Es probable que passessin tota la nit somiant que s' agarbonavan ab en Romero Robledo.

Després del dissapte vá venir lo diumenje, y es probable que la sanch dels nets dels almogavers aniria refredantse, perque al dilluns quan més gran era l' espectació del públich, quan las tribunas del Congrés estavan plenas de gom á gom, quan tothom esperava que 'ls diputats injuriats tornarian enérgicament per la seva dignitat ofesa, va succehir... ¡sembla impossible!

No, no van ser ells los que van demanar las explicacions que podian exigir, ai revés ells van donarlas: ells van dir que á pesar de combatre 'l *modus vivendi*, continuarian sent conservadors, que del partit de que formavan part ningú podia expulsarlos, y que la oposició que feyan no era al govern, sino al *modus vivendi*.

Y en Romero Robledo, al véure 'ls tant mansos, tant sumissos, tant bons xicots y campetxanos, vá dir que lo del dissapte no tenia cap importancia, que ho havia considerat com á cosa la més baladí é insignificant, y que podian continuar sent amichs sense cap inconvenient los que volen matar á la industria de un cop y 'ls que prenen la seva defensa.

Tothom se va riure de aquella comedia, y al sortir del saló de sessions en Romero Robledo, rodejat com sempre dels seus edecans, tot fregantse las mans exclamava:

—Aquesta es la mèva manera de obrar, y m' ha dat sempre resultats inmillorables. S' enfadan ab mi, 'ls hi dono un carmetlo y tant contents com antes. Després del carmetlo faig de tots ells lo que 'm dona la gana.

* * *

Resultat: que 'ls nets dels almogavers han dejenerat tant, que ja 's contentan ab un carmetlo.

Al presentarse 'l dictámen que abarcava las dugas qüestions englobadas, ó siga lo *modus vivendi* y 'l tractat definitiu, va donarles lo carmetlo, dihentlos que separaria cada una de aquestas qüestions.

A pesar de tot los diputats per Catalunya combaten lo *modus vivendi*, posant de relléu la inconseqüencia del partit conservador que ab motiu del tractat ab Fransa va declararse proteccionista; y com que no hi ha res al mon que incomodi tant á un geperut com que li parlin del gep, en Romero y Robledo s' alsa y s' arrenca la máscara, amenassant á Catalunya, al veure que 'ls catalans las hi cantan claras.

Es de créure, per consegüent, que per amansir als nets dels almogavers, hi haurá hagut un altre carmetlo, es á dir un altra promesa. ¡Qui sab! Potser, per obligarlos á humillarse, quan més dret tenian á presentarse altius, los ha promés formalment que 'l tractat definitiu ab Inglaterra no 's portaria á efecte, en lo moment en que 'l ministre d' Estat y Mr. Morier l' estant pastant.

Tot es creible en aquest temps de truhanerías, de política gitanesca y de trasteig tauromátich.

Pero lo dolorós es que 'ls nets dels almogavers se prestin á aquest joch, y que després de las picas, acceptin las banderillas, disposantse á admetre la estocada, després de aquestas, y las mulas després de la mort.

Y encare fins al escorxador, podran alabarse de tenir sanch conservadora, y parodiant al immortal Clavé podran dir:

—Jamay podrá vostra sanya roba 'ns de madurs lo bell nom: primer s' enfonzi l' Espanya primer que mori tothom.

P. K.

CORRESPONDENCIA EXTRANJERA

Xauxa-borda, 2 mars 1885.

estat, estimat Director, molt temps sense escriureli perque no passava res que valgués la pena.

Tenim uns caciques que no 'ls mereixem y ho fan tant bè y tant rebè, que un hom no sab en qué agafarse pera formular una queixa.

De manera que tenint en compte aixó, y comprenent que las mèvas cartas no podian ser altra cosa que una lletania interminable d' alabansas, havia decidit no escriure perque algun mal pensat no anés á figurarse que m' hi venut al govern y que cobro per incensarlo.

Pero avuy las cosas han cambiat: entenémnos, han cambiat en lo senit d' haverhi novedats; perque per lo que toca á suposar, ni remotament, que 'ls nostres caciques fassin cap bunyel, no hi ha motiu ni es fácil que may n' hi haja, mentres tinguem la fortuna de ser dirigits per lo sabellut indio Bánovas.

Las novedats que hi ha, caríssim Director, consisteixen en que aquest país está sumit en la més espantosa anarquia, y que ara com ara ningú s' enten, exceptuantme á mi que m' entench ab una india molt mona que viu en un *bohío* del costat del mèu.

Vel'hi aquí, pues, que 'ls nostres caps-padres, vevent que nosaltres nos desentranayavam massa treballant y teixint telas pera fernos *kitonets*, y ab la santa intenció de que poguéssim estarnos tot lo dia de panxa al sol y tota la nit de panxa á la lluna, han resolt celebrar un *modus vivendi* ab una tribu de per munt, que 'n diuhen dels *inglis*.

Aquestos *inglis* son uns *pácarus* molt espavilats que, com no saben cantar flamench se distreuhen treballant com uns negres y produheixen tant bè de Déu de robas, cínfurons, archs y flextas, que 'n tenen més de lo que necessitan, y han de buscar la manera de despaxarho, encara que sigui guanyanthi no més lo cent per cent.

L' indi Bánovas vá dirlos: —Escolléu, companys; la gent de la mèva tribu s' enmagreix qu' es una llástima á copia d' escarrassarse per teixir quatre pellingos y arreglar uns quants plomeros. ¿No podriau proporcionarnos tot lo que nosaltres necessitem, per supuesto ben barato, y aixis aquí ningú tindria de fer res?—

Los *inglis* desseguida van respondre que si, y en dos ó tres dias y després de varias conferencias, va quedar concertat lo *modus vivendi* que, en honor de la veritat, es una de las invencions més estupendas y encantadoras que han pogut empescarse 'ls sabis d' aquestas islas.

Pero ¡lo qu' es lo món! hi ha tanta ignorancia en aquest país, á pesar de que á cada cantonada hi ha

TRACTAT Y TRACTATS AB INGLATERRA.

una iglesia; es tanta l'afició d'aquesta gent a la rutina, ab tot y tenir déu ó dotze convents de frares, que ara se 'ls ha encasquetat que aquest inspirat *modus xuclandi* no convé, y de totes passadas s'empenyan en combátre'l y ferhi la oposició, firmant paperots, enviant protestas al gran consell de la tribu y hasta fent discursos sense tó ni só per plassas y carrers.

Y que no hi ha modo de ferlos entrar en rahó; no fan cas de ningú; tot lo que 'ls diuen s'ho escoltan rihent, menos uns quants que s'ho escoltan plorant, y avuy per avuy tenim lo pais en un verdader estat d'efervescencia que no se com acabarà.

Ja véu, senyor Director, si aixó no es ser més que burro. Perque, lo que deya un indio d'aquests que cobran.

—¿Qué 'ls faltaria á aquesta gent ab lo *modus xuclandi*? Podrian passejarse tot lo dia, comprarian géneros de las tres B. B. B., bons, bonichs y baratos, y anirían més elegants, perque es impossible desconeixe que aquests diables d'*inglis*, tocant á ferho tot bé, no hi ha ningú que 'ls passi la mà per la cara; no hi ha més que mirar lo qu' estant fent al Egipte.

Per altra part, tots los inconvenients que 'ls més maliciosos creuhen trobar en lo *modus xuclandi*, no son altra cosa que caborias de la seva extraviada imaginació.

Perque, aném á veure: ¿ha prohibit tal vegada 'l govern lo demanar caritat? ¿No t'è tothom lo libérrim dret de fer de pobre? Y ademès ¿no sabém ja que en una de las cláusulas del *modus xuclandi* s'estipula que 'l govern, d'acort ab los *inglis*, construirá un immens hospici, hont hi tindrán habitació tots los ciutadans de Xauxa-borda?

Pues á pesar de tot, aquesta colla de plagas no 's volen convence y están armant un sacramental de mil dimonis al pobre govern, que si 's véu massa apretat tal vegada acabi la paciència y presenti la dimissió.

¡Déu no ho permeti!

Lo corréu está á punt de sortir, y ara veig lo recaudador de contribucions qu' está á punt d'entrar. Per lo tant, corro á amagarme y hasta un altre dia.

Sempre seu,
TASTICH-FAN.

UNA numerosa comissió de catalans ha anat á veure á D. Alfonso y á entregarli la memoria acordada en la reunió de la Llotja.

Diu que la comissió vá sortir de palacio molt satisfeta, y aixó que concretament no 'n vá treure res.

D. Alfonso vá dir qu'era rey constitucional y qu'encare que *ab sentiment* havia d'estar per lo que fessen las Còrts, y que quan se vá fer lo fatal tractat de comers ab Fransa ja era previst que 's faria també lo de Inglaterra.

Per lo demès vá afegir qu'ell seria advocat de Catalunya.

* *

Ja ho sab Catalunya.

Per bon advocat que tinga es casi segur que perderá 'l plet. Lo mateix advocat ho ha dit: la causa es bona: Catalunya *cumpleix la ley divina del treball*; pero las Còrts han de fallar y las Còrts son fillas dels conservadors y farán lo que 'ls conservadors vulgan.

L'advocat tindrà un gran *sentiment* al veure que 's fá 'l fatalissim tractat ab Inglaterra, dos anys després de haverse fet lo fatal tractat ab Fransa, y 'l nostre *sentiment* será tant gran ó més que 'l del advocat.

* *

Aquí no hi hauria altre remey sinó que 'n Cánovas y las Còrts dimittissen ab lo desitj d'estalviar un disgust al advocat de Catalunya.

Però llavors ¿qué dirían los inglesos? ¿Qué dirían los descendents de Shakspeare, autor de aquella célebre frase: «Paraulas! Paraulas! Paraulas!»

Fins la *Epoca* de Madrid s'ha fet eco de las persecucions y de la sanya de qu' es víctima lo director de la *Montaña* de Manresa, Sr. Devesa, per part de alguns funcionaris de aquella audiència, sanya y persecucions que l'obligarán á alsar lo domicili, si 'l ministre de Gracia y Justicia, no hi posa remey.

Quan fins un periódich conservador pren cartas en l'assumpto, calculin si será divertida la situació del director de aquell valent periódich.

L'ex-gobernador de Barcelona Sr. Herce, se passejava aquest dia pels salons del Congrés y ocupantse dels diputats catalans que fan l'oposició al govern, deya:

—¿A qué venen aquí alborotant y promovent confictes y donantse aires de tenir darrera seu l'opinió de Catalunya, quan si no hagués sigut per mi no haurían trobat sis vots per sortir diputats?

Aixis m'agradan las cosas, ben claras, y ben netas. ¿Te faig un favor? Donchs te 'l faig per tirarte'l á la cara... Y per lo demès ¡visca la puresa del sistema electoral!

Una frase del discurs de 'n Cánovas, quan se discutia 'l tractat de comers ab Fransa.

«Som proteccionistas: los partits han de tenir com á sistema polítich un credo económic, y 'l del partit conservador es la protecció.»

Durant la discussió del tractat ab Inglaterra, 'l mateix Cánovas ha dit:

«Lo partit conservador no es ni proteccionista, ni libre-cambista.»

Verdaderament, lo partit conservador no es més que libre-barrista.

Mentres en Duran y Bas feya un magnífich discurs combatent lo *modus vivendi* ab Inglaterra y retrayent las paraulas de 'n Cánovas, quan la discussió del tractat de comers ab Fransa, D. Anton vá alsarse del banch blau y se 'n vá anar á doná 'l vol.

Aquesta es la consideració que li t'è 'l seu *quese*, Sr. Duran.

Ell diu:—Canta verdam, que lo qu' es jo *ni menos me'l escucho*.

Ja s'han presentat los pressupuestos.

Son un treball admirable, admirable si, perque s'augmenta tot: s'augmentan los ingresos, es á dir que 'l contribuyent haurá de pagar més; s'augmentan los gastos, es á dir que 'ls que cobran del Estat, cobrarán més, y s'augmenta 'l déficit, es á dir que al cap-devall, encare quedarem endeutats.

Si no 's contentan ab aixó son, á fé, ben descontentadissos.

De manera que de tots aquells sacrificis exigits al pais per en Camacho, que havian de regularisar la marxa de la Hisenda y ferla viure ab desahogo, després de un any y mitj de govern conservador, ja no 'n queda més que un deficit confesat de 23 milions de pessetas, que tal vegada passará de 100, quan arribem al cap-devall.

¡Oidá, oidá!
que duri tant com puga
oidá, oidá
que prou s'acabarà.

Llegeixo en un periódich que á Garriguella hi havia un carnicer, que vá casarse sense ferse dir la missa de benedicció.

Lo rector del poble no avenintse ab perdre 'l producte de la missa, vá enviar á la majordona á buscar déu pessetas de carn á fiar y are si 'l carnicer vol cobrar, no t'è més remey que ferse dir la missa que son sis pessetas, y encarregar de un deute de quatre pessetas que t'è ab lo rector un feligrès del poble.

¿Qué tal l'Arismetica cristiana?

Mil y un pensamientos del meu company C. Gumá es tal volta l'obra més important de totes las que porta publicadas. En ella s'hi barreja 'l bon humor y la filosofia. Está dedicada als obrers catalans. Volria que no 's tractés de un company de redacció per dir de aquest llibre tot lo que 's mereix.

Are prefereixo donarlos una petita mostra, copiant tres ó quatre pensamientos, polítichs com la CAMPANA:

Allá ván:

«Los periodos de revolució intelectual ó politica se semblan á las épocas del any en que 's passa del istiu al hivern ó vice-versa: se veuhen personas qu'encare portan la roba de l'estació que acaba y altrás que ja gastan la de la que comensa.»

«Hi ha homes que son eminents per l'istil de aquelles plantas parásitas que 's crien dalt dels campanars: tot lo seu merit consisteix en haverse sabut arrapar á una cosa alta.»

«De la mateixa manera que l'amor físich t'è prostitutas, l'amor á la patria t'è prostitutas.»

«Monarquia y democracia son duas lineas divergents: prolongadas per una part se separan; prolongadas per l'altra s'atravessan.»

L'obra forma un tomo elegant de més de 80 planas, está impresa en magnífich paper y val no més que una pesseta. A ca 'n Lopez la trobaran.

L'ajuntament de Sant Adriá de Besós ha adquirit una finca procedent dels bens de la desamortisació, y 'l rector del poble vá negarse á confessar al arcalde y á un regidor, advertintlos ademès que quan se morin los negará 'ls sacraments y la sepultura eclesiástica.

Y haventse anat á queixar al bisbe, aquest vá aprobar la conducta del rector de Sant Adriá.

Aquí se 'm acut una reflexió.

Si 'ls que compran bens del clero pecan y han de considerarse com excomunicats, molt més han de peccar y molt més excomunicats han de considerarse los que 'ls venen, es á dir lo govern que va apoderarse 'n.

Y com que de un excomunicat no se 'n deu aceptar res, directa ni indirectament, ni s'hi pot tenir relacions de cap classe, resulta que 'l clero y sobre tot los bisbes que percibeixen sou del govern, pecan mortalment. Aixó es lògich.

Per lo tant espero ab ansia que 'l bisbe Catalá 's mori, no més que per veure com ell mateix se nega 'ls sagraments y la sepultura eclesiástica.

CARTAS DE FORA.—Los clericals de Cassá de la Selva fan colossals estorsos per evitar que 's llegeixi LA CAMPANA; pero tots inútils: van quitar un socorro al repartidor que 's trobava en gran necessitat; pero la província en forma de una persona anónima vá enviarli un socorro doble: l'amo de un taller vá dir que deixaria de socorre als pobres que la llegissen, y 'ls treballadors desde llavors continúan enarbolantla com á bandera de independéncia. Es á dir: si la CAMPANA fos una escopeta, sempre 'ls sortiria 'l tret per la culata.

En lo *Círcol catòlic* de Tarragona hi ha hagut grans disputas entre carlins y mestissos: sessió hi ha hagut en que 'ls bastons van anar en l'ayre, tot aixó davant de una imatge del Sagrat Cor de Jesús y de Maria Santíssima. En la sessió hi havia capellans y canones, y algú fins tractá de anar á buscar un municipal per veure de apaciguar á aquelles fieras.

A Balaguer hi ha hagut un gran disgust entre 'l rector y 'l campaner, ab motiu de haverli donat aquell un duro fals, sense poder lograr que li cambiés. Lo campaner vá abandonar las claus del campanar, sense que 'l arcalde de la ciutat fes valer los seus drets. En aquella iglesia están predicant contra la CAMPANA DE GRACIA y aixó que nosaltres no doném duros falsos.

També 'l rector de Prades ha predicat contra la CAMPANA. A ell y á tots los que fan lo mateix, cada vegada que se 'ls assequi la boca 'ls prometém una copeta de ayguardent perque pugan tornarhi.

Lo regent de Vilassar de Mar se nega á batejar á las criaturas, si 'ls padrins en lloch de vela llisa, portan antorxa. En aquella iglesia, 'l pare Terradas ha inaugurat los sermons de quaresma, recomanant als fiels que no llegissen la CAMPANA, y que si 'ls ne queya una á las mans la agafessin ab los esmolts y la tressin al foch. Interiorment deu pensar: «Per ara tiremhi las CAMPANAS, fins que vingá 'l dia de poderhi tirar als campaners.» Pero se 'ls espinará.

Per bonich lo que ha passat á Vilavertr. Las *higas* de Maria de aquell poble, per consell del rector, van ferse fer un pendó á fiar: un dia 'l rector crida á la presidenta y li diu que s'ha de pagar lo pendó: la presidenta respon que no hi havia quartos.—Donchs vá á captar, diu lo rector.—Sr. Rector, respon la presidenta, la filla de la méva mare no capta.—Donchs róbi. La presidenta es carnicera, y al anar la majordona á comprarli una tersa de carn, n'hi vá donar no més que nou unsas. Lo rector vá queixarse y la carnicera vá respondre:—¿No 'm vá dir que robés? Donchs no 's queixi si comen-o á ferho per vosté que m'ha dat lo consell.

GÉNERO DE QUARESMA

SERMÓ FET PER QUALEVOL CAPELLÁ DESDE QUALESVULGA TRONA.

Estimadíssims germans, ríchs y pobres, xichs y grans, vells y joves, nens y nenas de tots llinatjes y menas: escoltéu atentament lo que ara 'us diré al moment, y així estaréu previnguts pels fets un xich peliaguts que, si 'l meu cor no m'enganya, veurém aviat aquí á Espanya.

Héu de sabé, amats oyents, que 'ns hém tornat tant dolents y havém fet tals disbarats en aquestos anys passats,

que per fi la Providéncia ha acabat ja la paciència, y ha resolt ultimament fè un espantós escarment enviantnos tots á la porra com á Sodoma y Gomorra, deixant sols en un recó dos espanyols per llavó.

¿Es possible suposar que aquí poguéu continuar gayre temps més sense fé, sense modos, sense ré, no dant crédito als miracles, burlantse dels espectacles més bonichs y edificants, no escoltant als capellans, inventant quentos de monjas amanidas ab taronjas, fent cementiris civils, gastant caudals en carrils, ponts, carreteras, tranvias y altrás variás tonterias; criticant si aquest senyó dona lo que t'è á un rectó, ó bé si aquesta senyora va al Rosari de l'aurora, ó si tal ó qual vicari quan es al confessorari

despatxa aviat a las vellas y s' entreté ab las donzellas?
 No es realment vituperable que aquesta gent miserable s' hagi ab tal fúria llansat a tocar lo més sagrat, faltant a las conveniencias, desbaratant las conciencias, sense que 'ls importi res ni las coses de més pes, ni la tradició més santa, ni l' ànima que 'ls aguanta?

Aixó no pot pas durar: comensau a inspeccionar quin tremendo polisson portan las donas pèl món; miréu los joves lluhits de quin modo van vestits; reparéu cafés y teatros plens de gent los uns y 'ls atros; observéu aquets diariots quin llenguatge gastan tots, y, en resum, miréu la terra, desde 'l pla fins a la serra, com tothom se diverteix del modo que li pareix, sense pensar que a la fi tots nos havém de mori.

¡Ah, tremoléu, tremoléu; aviat us ho trobaréu! Seguiu cantant peteneras, desventurats calaveras, que quan vinga l' ocasió per ningú hi haurá perdó, y 'ls crits d' arrepentiment tots se 'ls emportará 'l vent.

Lo que va passá aquest dia en certs llocs d' Andalusia, jo asseguro, porque ho sé, qu' es lo capitol primé d' aquesta gran xurriacada que tenim amenassada. Sufrireu, muts y sumissos, lo pes dels xupons mestissos; tindréu per tot ápat pinyas, la filoxera a las vinyas, triquina a la cansalada, la contribució aumentada y al fi, per més vilipendi, aixó del *modus vivendi* us deixarà a tots plegats, pobres, tristos, despullats, més peladets que una soca y sense tripa ni moca.

Sols un medi puch donarvos que pot arribá a salvarvos, y es que ara quan sortiréu, ab bona intenció, tiréu, siga en quartos siga en plata, algo en aquella safata que a la porta l' escolá está acabant de posá: si ho féu aixís, tinguéu fé; tot aixó no será ré.

C. GUMÁ.

ha esquerdat una de las campanas de la Mercé.
 ¿No veuen quina pega? La campana de una iglesia, es a dir una campana católica, apostólica y romana, degudament batejada y confirmada, a lo millor s' esquerda, sense que li valga 'l bisbe.

En cambi la de Gracia, a pesar de ser excomunicada y malehida toca, repica y repicarà mentres hi haja capellans que abusin del seu ministeri y polítichs farsants que produheixin la desgracia del país.

Hem sentit a dir que la fábrica dels Srs. Batlló, deixarà de funcionar los dilluns y dimars de cada setmana.

¿Y qué menjarán los pobres obrers en aquests dos dias qu' estigan en vaga?

Res: poden entretenirse llegint los discursos dels libre-cambistas madrilenys, ponderant las grans ventajies dels tractats de comers.

Diu que son tant sustanciosos.

De aquella comedia que vá representarse 'l dilluns entre en Romero Robledo y 'ls diputats conservadors catalans, en Balaguer qu' en una situació semblant vá seguir una conducta molt distint, separantse resoltament de 'n Sagasta, vá dirne: *una funció de desagravis*.

Pero y a tú Catalunya ¿qui 't desagravia?

Lo governador ha prohibit las representacions del drama sacro *Passió y mort de Nostre Senyor Jesucrist*.

Y fins a cert punt ha fet bè.
 ¿A qué presenciar més llástimas? ¿Qué per ventura

no n' hi ha prou ab la *Passió y mort de la Industria espanyola*?

Una carta de 'n Gordon, assegura que tots los missionistas y religiosos que van caure en poder del Mahdi van ferse moros.

Fet y fet es lo millor. Lo cel está massa plé de martirs porque hi haja ja qui puga acceptar ab resignació la palma del martiri.

Lo que dirian aquells missionistas: afártam y digam moro.

Un quènto extractat del discurs den Bosch y Labrús, retxassant l' argument de que 'ls tractats de comers produheixen la baratura:

Hi havia un gallego que vá entrar en una tenda de Madrid a comprar un llus. Preguntant pèl preu varen dirli que valia dotze pessetas y mitja.

—Es possible? A la mèva terra no val més que una pesseta.

—Aixó ray, donchs vájissen allí a comprarlo.

—No pot ser, porque allí hi ha llussos; pero no hi ha pessetas.

Los carlins de Barcelona tractan de regalar una mitra al bisbe de Placencia.

Francament, si jo manés haurian de regalarli una gorra de cop.

Perque alló de la pastoral no quedaria aixís.

S' han perdut las esperansas de treure a flote l' Alfonso XII.

Per supuesto que parlo del vapor que va anarsen a pìco a las costas de Canarias.

¿Y donchs qué 's pensavan?

Lo bisbe de Huesca ha seguit l' exemple del de Placencia.

Lo de Puerto-Rico ha anunciat una interpelació al govern.

Ja ho veuen, los bisbes compleixen estrictament los debers del seu ministeri. Per aixó son bisbes: per confirmar.

Y amigo, hi posan la mà ben plana porque las bofetadas se sentin per tot arreu.

Sembla que 's presenta un altre conflicte ab lo govern italiá, ab motiu de certas imposicions del Papa, que van obligar al rey de Italia a entrar a la embaixada d' Espanya per una porta excusada.

Los conservadors no guanyan per sustos; pero per aixó no 's mouhen de taula.

—¿Qué vol menjar avuy D. Anton? pregunta 'l cuner de 'n Cánovas.

—Ja ho sabs, noy, lo de sempre: macarrons a la italiana.

Passan ja de 300 las esmenas presentadas al projecte de lley relatiu a la administració local.

Y a pesar de tantas esmenas, lo govern no tèn esmena possible.

Tots los exploradors alemanys, menos un, que van anar a recorre 'ls terrenes de Zanzibar novament adquirits pèls govern de 'n Bismarck, hi han pagat lo pato. Diu que 'ls indigenas se 'ls han menjat.

—Y are que 'n vingan més, dirán los indigenas. A veure si haurém trobat un *modus vivendi*.

Un jove vá a confessarse y 'l confés li pregunta:
 —¿Sab los misteris de la passió y mort de Jesucrist?

—No pare. Es la primera noticia que 'n tinch.

—Home, sembla impossible, que ignori una cosa que la sab tothom.

—Y donchs, si tothom la sab, no será pas tant misteri com vosté suposa.

Gracias al govern la posició de Catalunya será tristissima.

Sense deure un quarto a ningú, 'ls inglesos no la deixarán viure.

Dels pecats del govern, los pobles ne ván geperuts.

En la horrorosa guerra que vá sostenir Catalunya, abandonada de tothom, contra Felip V, contan que veyentse sense amparo de las potencias que l' havian compromesa, fins vá demanar aliansas ab lo sultán de Constantinopla.

Y com que a horas d' are ja no sabém a qui dirigirnos, podriam entendre'ns ab lo Mahdi del Sudán.

Aquest al menos dona probas de saberse expulsar los inglesos de sobre.

Y respecte a tot lo demés crech fundadament que no seria tant bárbaro com em Cánovas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Car-bó-ni-ca.*
2. MUDANSA.—*Nit-Nat-Net.*
3. ROMBO.—
 C
 A P
 C E S A R
 C A S A N E T
 P A N I S
 R E S
 T
5. TRENCA CAPS.—*La Guardiola.*
5. GEROGLIFICH.—*Per un punt s' escorra una mitja.*

Han enviat totas las solucions los ciutadans Pepet de Arbucias, Giroflé y Dos Liberals; n' ha endavinadas 4 Pepet del Carril; 3 Orga de 'n Napis y Moix y 1 no mes E. C. (a) Tranquil y A. Boix Zorrilla.

XARADA.
 A Hu la Tot va marchar ab la Prima-dos-tres-quarta, y al arribarhi, una carta a la Quart-cinch vá enviar, dihent que havian las dos arribat mas novodat y s' havian hospedat a casa de 'n Prima-ds.
 ASNEROLF ALKUSPA.

ENDAVINALLA.
 Tal estat natura 'm dona que no soch ni carn ni peix ni tinch ossos, ni tinch greix y 'm mantinch de la persona. No so aucell y volo; 't vetillo mentres dorms: cantante estich; mes com que no so musich ab lo meu cant te desvettho.
 JENANI.

ANAGRAMA.
 Del seu total la Tot vá tot un bé y vá vendré 'l barato a un carnicé.
 C. PILLO.

CONVERSA.
 —¿De quina part vol la carn avuy Ramona?
 —De la que vulgui: no es per mi.
 —Donchs per qui es?
 —Per la senyora.... Ja ha havém dit entre 'ls dos.
 J. M.ª BERNIS.

GEROGLÍFICH.
 a
 IIII
 ell
 niu.
 ORELLUT DEL BRUCH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Joseph Pintor de M., Un sócio de la Reparadora, A. Boix Zorrillista, J. Guitart, Fulano de-Tal, Giroflé, Dos Liberals, Ballador de la Catalana, P. Domenech, Colet Píno, y P. Boñill: *Lo que 'ns remeten aquesta setmana no 'ns serveix.*
 Ciutadans J. M. B., Un Argenteret, E. C. (a) Tranquil, Un Guln-gilla, Un Llepa-fils, Moix, L' orga de 'n Napis, Pepet del Carril, E Prats y N., Miquelet, P. B., Samacois petit, Arednabal, Lord Josepet, J. M.ª Bernis, Orellut del Bruch y Sambomba: *De lo que 'ns envian n' aprofitarem alguna cosa.*
 Ciutadá Joan de la Tavella: La poesia encare que ingenioa es una mica estrambótica.—A. Rossell: Procuraréu complaurel.—J. Baró: No val la pena de parlarne: nosaltres necessitem fets concrets.—Mari Revoltés: Procuraréu complaurel la setmana entrant.—J. A. B.: Noticias de la indole de la que 'as dona vosté han de venir autorizadas per una firma que 'n responga.—A. F., J. S. y E. P.: Lo periodisme te 'ls seus limits y un d' ells es la vida privada de las personas, que per altre part está amparada pel codich penal, qu' en los delictes d' injuria no admet proba.—Ciutadans D. B. Cassá; P. S. y C. y P. C. Vilaverit; P. T. Bescanó; J. J. Tarragona; A. P. Prades; y S. C. Vilasar: Quedan complaueuts.

MIL Y UN PENSAMENTS.

COLECCIÓ DE MÁXIMAS, CONSELLS É IDEAS SUELTAS.
 OBRA DEDICADA A LA CLASSE OBRERA
 PER
C. GUMÁ
 Forma un magnífich tomo en octau major, imprés a tot gasto sobre paper de primera.
 Preu: QUATRE rals.
 Se ven en la Libreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos, y a casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.
 LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*
 Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

«Al partit liberal li devém lo tractat ab Fransa; y al partit conservador li deurém lo tractat ab Inglaterra: aquell vá tallar á la producció lo bras esquert, y aquest li tallará 'l bras dret. Després un y altre li cridarán á una: —Ala, treballa, perfecciona't, prospera, enriqueixnos, ompla las arcas del Erari públich, paga 'ls nostres despilfarros; y la Producció nacional mostrant sa cara descarnada per entre 'ls pellingots de la miseria, 'ls recordarà que ni siquiera li han deixat mans per demanar limosna.»

JOAN MAÑÉ Y FLAQUER.